

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Polská 15, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky (Odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2011, č. j. OAM-280/LE-BE02-ZA04-2011, E.č. L009034

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**
- III. **Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jiřího Ostrýta se sídlem Polská 15, 120 00 Praha 2, se určuje ve výši 5.760,- Kč. Částka 5.760,- Kč bude Mgr. Jiřímu Ostrýtovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce vytýká žalovanému, že náležitě nevyhodnotil jeho výpověď; nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čímž porušil § 3 správního řádu. Žalobce tvrdí také porušení § 50 odst. 4 správního řádu, protože žalovaný při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Dále odkazuje na definici pronásledování obsaženou v § 2 odst. 8 zákona o azylu a poukazuje na to, že při pohovoru na OAMP uvedl, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání. Vlast opustil, protože měl problémy s jednou ženou na tržišti, která mu vyhrožovala fyzickou likvidací. Policie, které věc nahlásil, nic neudělala, protože spolupracuje s mafií. Má strach, že mu bude po návratu do země původu znovu vyhrožováno; v horším případě může být i napaden a mohlo by dojít i k porušení jeho práva na život. Žalovaný měl při posuzování otázky vycestování přihlédnout ke Zprávě o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2010, zveřejněné dne 8. 4. 2011, podle které je korupce ve vládě a společnosti velmi rozšířená. Ze zprávy plyne, že se policie nebude jeho věcí zabývat, dokud nedá nějakou pozornost. Z téže zprávy pak vyplývá, že minimální plat nezaručí ani přiměřený životní standard pro rodinu. Státní inspektor práce, který je odpovědný za dodržování zákona, není schopný monitorovat všechny zaměstnavatele. Mnoho osob dostává plat mnohem nižší a musí odpracovat daleko více hodin bez nároku na odpočinek a dovolenou. Domnívá se, že žalovaný jeho tvrzením nevěnoval náležitou pozornost, jinak by došel k názoru, že v jeho případě lze aplikovat § 12 zákona o azylu a azyl mu udělil.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Popřel oprávněnost všech námitek žalobkyně a projevil s nimi nesouhlas, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu řízení porušil ustanovení správního řádu a zákona o azylu a následně vydal nezákonné rozhodnutí či jakkoli žalobce zkrátil na jeho právech. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Konstatoval, že se podanou žádostí zabýval odpovědně, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce jako důvod odchodu ze země původu uvedl nespokojenost s životní situací a existenční problémy. Ke korupci uvedl žalovaný, že ta se vyskytuje více či méně ve většině zemí světa, Českou republiku (dále jen „ČR“) nevyjímaje. Tento závažný negativní jev, proti kterému je velmi složité bojovat, však není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Takovými důvody není ani nízký plat a nedobré pracovní podmínky v zemi původu. Z výpovědi žalobce nevyplývalo, že by mu ukrajinská prokuratura odmítla v souvislosti s ohlášeným konfliktem na tržnici pomoci. Z důvodu nadbytečnosti nebylo třeba vycházet ze zprávy, na kterou žalobce poukazuje. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu účelově až poté, co byl z důvodu nelegálního pobytu umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Do ČR přicestoval v červnu 2010, avšak žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v září 2011. Vzhledem k uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se proto, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či vadné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech a v případě návratu na Ukrajinu bylo ohroženo jím v žalobě zmiňované právo na život.

Při jednání konaném dne 6. 1. 2012 setrval žalobce na podané žalobě a doplnil, že má na Ukrajině tři dcery a přeje si, aby žily v normální zemi a získaly vzdělání. V zemi původu jím to není schopen zajistit. Matka dětí (bývalá manželka) má rakovinu. Žalobce neví, jak dlouho bude žít a zda se bude moci postarat o děti. Jde mu o to, aby děti vyrůstaly ve svobodné zemi a nikoliv v poměrech, které panují na Ukrajině, kde není zajištěna svoboda lidí a není ani jasné, kam se bude tato země v budoucnu ubírat. Poukázal na to, že žalovaný nesprávně zhodnotil provedené důkazy a nesprávně vyhodnotil učiněná zjištění, napadené rozhodnutí je proto rovněž nesprávné. V případě návratu do země původu má žalobce obavu

z tlaku orgánů činných v trestním řízení. Žalobci bylo vyhrožováno, ale policie se věci nezabývala. Aby tak učinila, musel by žalobce poskytnout úplatek. Uzavřel, že na Ukrajině je nedostatečná ochrana lidských práv a svobod.

Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci, řádně byla vyhodnocena tvrzení žalobce a na věc byla správně aplikována příslušná ustanovení zákona. Žalobce nekonkretizuje, v čem mělo dojít k pochybení správního orgánu a jeho výhrady jsou proto jen v obecné rovině. Žalobce může pochopitelně učinit vše, aby se postaral o své děti, a to i na území ČR, ale musí postupovat podle jiného právního předpisu, jímž je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zákon o azylu je vyhrazen pouze těm, kteří jsou v zemi původu pronásledováni nebo jim hrozí vážná újma. To však není případ žalobce, navíc tento zákon neslouží k legalizaci pobytu.

Soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž uvedený závěr vychází z následujících zjištění a úvah:

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 22. 9. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání, rozvedený, má tři vyživovací povinnosti a že v zemi původu není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či podobného seskupení. Má nedokončené vysokoškolské (právnícké) vzdělání. Ve vlasti pracoval na tržišti (prodával zboží). Zemi původu opustil 22. 6. 2010 po rozvodu manželství (manželce nechal dům, byl bez práce). Chce žít nový život v normální zemi, rychle se naučit jazyk, integrovat se do společnosti, pracovat, založit rodinu a mít stabilní způsob života. Nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Vrátit se na Ukrajinu nechce, protože tam nemá kde žít, neměl by tam základní podmínky pro život, nemluvě o práci. Ve vlastnoručně psaném prohlášení důvody k opuštění vlasti i k podání žádosti o mezinárodní ochranu potvrdil.

Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že žalobce odjel na vízum nejprve do Polska, kde pobyl jeden měsíc. V ČR si chtěl zařídit vízum pomocí mafiánů. Doma ho nic nedrželo, byl rozvedený, dům nechal manželce. Manželka se znovu provdala, děti jí zůstaly. Jako důvod podání žádosti popsal incident, ke kterému došlo v roce 2009 na tržišti po velkých záplavách, při kterých bylo znehodnoceno zboží, které pro majitelku zboží prodával. Majitelka požadovala, aby hodnotu zničeného zboží odpracoval, což i částečně udělal. Za vzniklou škodu ale nemohl. Vyhrožovala mu, že pokud tak neučiní, fyzicky ho zlikviduje a dá ublížit jeho dětem. V té době podala jeho žena žádost o rozvod a proto neviděl jinou možnost než odjet; neměl kde žít a za co žít. V říjnu 2009 napsal na prokuraturu, že pokud se mu něco stane, může za to majitelka zboží. Odepsali mu, že se budou případem zabývat. Do jiné části země nešlo se přestěhovat, protože ačkoli telefonoval na různá místa, žádnou práci nenašel. V Polsku o mezinárodní ochranu nepožádal, protože mu tam nevyhovovali lidé; povyšují se nad obyčejného člověka. Do politického života ve vlasti se nezapojil. O mezinárodní ochranu žádá, aby tady mohl normálně žít a mít legální pobyt. Žádost podal až když ho o této možnosti informovala police; do té doby o této možnosti nevěděl. V ČR pracoval načerno na stavbách. V minulosti neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou ani kvůli rase, národnosti, pohlaví nebo náboženskému vyznání. Do země původu se v žádném případě nevrátí, neměl by tam kde nocovat, nikoho tam nemá, neměl by práci, ani z čeho žít. S obsahem podkladových materiálů se seznámit nechtěl; doplnění nežádal.

Žalovaný ve věci rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, §13, §14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, tj. z žádosti a výpovědi žalobce, včetně skutečností uváděných žalobcem v řízení o správním vyhoštění vedeným orgánem cizinecké policie od 10. 9. 2011 pod č.j. KRPA-58013/ČJ-2011-000022, rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z téhož dne, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 a z informací ČTK o vývoji politické a bezpečnostní situace na Ukrajině.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání konkrétních politických názorů podle ustanovení § 12 písm. b) téhož právního předpisu. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, který uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a ve vlasti nevyvíjel žádnou politickou činnost. Vlast opustil z důvodu nemožnosti nalézt odpovídající práci, po rozvodu ho na Ukrajině nic nedrželo. Zmínil se sice o potížích, které mu v roce 2009 vyvstaly s majitelkou zboží. Ty však bezprostřední příčinou odchodu ze země původu nebyly; s majitelkou zboží se naposledy setkal téměř rok před odchodem z vlasti. Z provedeného správního řízení je tak zcela zřejmé, že žadatel chtěl svým odchodem z vlasti pouze nalézt lepší životní podmínky než na Ukrajině a podáním žádosti o mezinárodní ochranu si chtěl zajistit legálnost pobytu v ČR. Žádost podal až po zadržení a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, podle kterého *„Je azylové řízení prostředkem ochrany pro ty cizince, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval azylové řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona.....“* Správní orgán tak na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a proto mu azyl neudělil.

Žalobce podle žalovaného nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 ani k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud jde o humanitární azyl zabýval se správní orgán zejména zdravotním stavem, sociální a ekonomickou situací žadatele, přičemž přihlédl i k jeho věku. Na základě údajů sdělených žadatelem a po posouzení všech souvislostí nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný rovněž neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní orgán vycházel při této úvaze z výpovědi žalobce a shora zmíněných podkladových zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, na základě nichž se nelze domnívat, že v případě návratu do země původu by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný nedošel k závěru, že by žalobci byl na Ukrajině uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí ani že mu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Při interpretaci pojmu nelidské či ponižující zacházení nebo trestání vycházel žalovaný z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj shora zmíněný článek, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí,

dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Z výpovědi žalobce je patrné, že se žádného takového následku neobává a neuvedl ani žádnou hodnověrnou skutečnost, ze které by vyplynulo, že by se v době svého pobytu na Ukrajině stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti dovozovat. Neochotu k návratu do vlasti žadatel spojoval pouze se snahou pobývat v ČR, kde jsou lepší životní podmínky.

Na základě skutečností sdělených žadatelem správní orgán neshledal, že by vycestování žalobce do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný proto konstatoval, že žadatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Protože není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany, nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 10 zákona o azylu se za pronásledování nebo vážnou újmu nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona

považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že jak námitka žalobce, kterou poukazuje na pochybení správního orgánu při zjišťování skutkového stavu, tak námitka, podle které žalovaný nepřihlédl při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, nejsou opodstatněné. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán měl k dispozici kromě tvrzení žalobce i listinné důkazy, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které byly správním orgánem řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, který má v souzené věci oporu ve spisu, resp. s ním není v rozporu. Takto zjištěný skutkový stav shledal soud jako příléhavě právně posouzen a proto žalovaný nepochybil, pokud neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, §13, §14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Zákonu odpovídající právní závěr žalovaný v rozhodnutí náležitě odůvodnil. V odůvodnění rozhodnutí jsou jasně vyjmenovány důkazy, na základě kterých žalovaný dospěl ke skutkovým zjištěním, přičemž skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Soud proto uzavírá, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi tvrzeními žalobce a dostatečně žalobci objasnil z jakých důvodů mu nelze mezinárodní ochranu udělit.

S odkazem na shora uvedené proto soud nepřisvědčil ani námitce žalobce poukazující na to, že žalovaný jeho tvrzením nevěnoval náležitou pozornost. Jak již soud výše zmínil, neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně uvedeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Soud se tedy ztotožňuje s hodnocením a závěry správního orgánu i v případě posouzení důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobcem uváděný důvod opuštění země původu (neměl kde bydlet a neměl práci) nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany taxativně vymezené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobcem zmíněný důvod, který byl také jedním z důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemá původ v pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněné obavě z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Z § 2 odst. 9 zákona o azylu totiž vyplývá, že by muselo docházet k pronásledování ze strany státních orgánů, strany nebo organizace ovládající Ukrajinu nebo jeho podstatnou část nebo ze strany soukromých osob, pokud by tento stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před tímto pronásledováním. V daném případě tomu tak není. Žalobce sice v průběhu správního řízení uvedl, že se obával vyhrožování ze strany majitelky zboží, ale s touto obavou se svěřil prokuratuře a ačkoli byl vyrozuměn o tom, že se věci bude zabývat, výsledku přešetření oznámení nevyčkal a z Ukrajiny odecestoval. V řízení před soudem pak začal tvrdit, že by se státní orgány Ukrajiny věci stejně nezačaly zabývat, pokud by jim neposkytl úplatek. Byť nemůže soud toto tvrzení žalobce zcela vyloučit, přesto ho považuje za účelové nejenom

proto, že se jím žalobce začal hájit až v řízení před soudem, ale zejména proto, že žalobce se tímto tvrzením snaží obejít základní fakt, že zemi původu opustil, aniž by vyčkal jak orgány prokuratury, potažmo policie s jeho oznámením naložily a jak byla věc s konečnou platností vyřešena. Navíc není Ukrajina jedinou zemí, v níž dochází k úplatkářství. Tak tomu je i v zemích s mnohem vyšším standardem v dodržování lidských práv. Soud na základě obsahu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho výpovědi před správním orgánem uzavírá, že hlavním a jediným motivem odchodu žalobce ze země původu byla snaha o lepší život v některé vyspělejší zemi než je Ukrajina, o čemž svědčí skutečnost, že žalobce si vyřídil vízum nejprve do Polska a teprve následně přicestoval do ČR. Tomuto účelu však azylová procedura neslouží, neboť ta je jak správně uvedl již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhrazena pouze osobám v zemi původu skutečně pronásledovaným nebo jimž hrozí nebezpečí vážné újmy, což však není případ žalobce.

Soud neshledal žádné pochybení správního orgánu ani pokud jde o závěr o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci jako nižší formy mezinárodní ochrany, neboť ani podle soudu žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma, s níž zákon o azylu udělení doplňkové ochrany spojuje. V tomto směru proto odkazuje na výstižné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud pak žalobce teprve až v žalobě tvrdí, že by se v případě návratu stal terčem orgánů činných v trestním řízení, nemůže soud odhlédnout od skutečnosti, že ve správním řízení naopak tvrdil, že proti němu nebylo, ani není vedeno žádné trestní stíhání. Podle názoru soudu jde opět o účelové tvrzení, jehož cílem je pouze odvrátit nucený návrat žalobce do země původu, který žalobce odmítá pouze z ekonomických důvodů (neměl by tam kde bydlet ani by neměl práci).

Zbývá se tak vypořádat s posledním tvrzením žalobce uplatněným až při jednání před soudem, a to o snaze žalobce postarat se o své děti v ČR z důvodu vážného onemocnění matky dětí a bývalé manželky. K tomu soud uvádí, že nemá důvodu pochybovat o tíživé rodinné situaci dětí žalobce, nicméně musí konstatovat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze ve snaze legalizovat si svůj pobyt na území ČR, k čemž však institutu udělení azylu nelze použít. Soud proto uzavírá, že je-li jediným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaha žalobce o legalizaci pobytu na území ČR, není z pohledu zákona o azylu významné tvrzení žalobce, že chce zůstat na území ČR a do budoucna se zde postarat o své děti, které žijí v zemi původu žalobce s těžce nemocnou matkou a bývalou manželkou žalobce, protože úprava pobytu cizince (popřípadě jeho dětí) se řídí nikoli zákonem o azylu, ale zákonem o pobytu cizinců na území ČR.

Navíc je soud přesvědčen, že nebýt zadržení žalobce orgány policie a zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce, vůbec by do azylové procedury nevstoupil.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle které měl žalovaný pro své rozhodnutí použít jako podklad Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010. Soud je toho názoru, že informační zdroje, které měl žalovaný k dispozici o zemi původu žalobce (Zpráva za rok 2009 a informace ČTK) byly dostatečně objektivní a obsáhlé, aby na jejich základě žalovaný rozhodl. Žalobce ze Zprávy za rok 2010 poukazuje na část pojednávající o korupci a na problémy odměňování za práci. K tomu soud uvádí, že tyto nepříznivé jevy postihují ukrajinskou společnost jako celek a nelze je proto z tohoto důvodu považovat za okolnosti relevantní z pohledu azylu či doplňkové ochrany.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* rozhodl soud o nákladech řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný, který by tak měl právo na náhradu nákladů řízení, tyto nepožadoval. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl k ochraně práv ustanoven zástupce z řad advokátů. V takovém případě platí odměnu a hotové výdaje stát. Ustanovenému advokátovi byla v souladu s vyčíslením přiznána odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů v celkové výši 5.760,- Kč. Uvedená částka představuje odměnu za dva úkony právní služby (nahlédnutí do spisu, které nahrazuje poradu s klientem a účast při jednání) po 2.100,- Kč (2 x 2.100), náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč (2 x 300) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše navýšeno o 20 % daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. ledna 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Vlasáková